

[Per Hækkerup.]

Så talte statsministeren indgående om diskontoforhøjelse, og det forstår jeg godt. Det er naturligvis og må naturligvis være noget, der plager statsministeren og hele regeringen. Jeg vil sige, at her ligger jo regeringens ansvar for og medansvar for, at det blev nødvendigt at foretage de drastiske indgreb, som man måtte foretage i begyndelsen af maj måned. Regeringen kan ikke løbe fra sit medansvar for det vældige obligationsopkøb, som Nationalbanken har foretaget gennem det sidste halve år godt og vel, til vi kom i den akutte valutakrise, dette store, uforsvarligt store, obligationsopkøb, som alene blev foretaget for at redde regeringens prestige, ikke af én eneste anden grund. Det blev foretaget, for at regeringen kunne blive ved med at fortælle, at den, uanset hvordan den internationale udvikling var, var i stand til at holde et lavt renteniveau i Danmark, som der ikke var hverken indenrigs- eller udenrigsøkonomisk realøkonomisk baggrund for. Ja, jeg henviser igen til, at jeg ikke kan forestille mig, at Nationalbankens ledelse ikke skulle have meddelt regeringen de samme synspunkter, som nationalbankdirektøren i søndags meddelte offentligheden var hans vurdering af obligationsopkøbet. Jeg siger ikke dette for at fritage nationalbankdirektøren for den del af ansvaret, han har, men jeg tror, vi må fastholde det synspunkt, at ansvaret for den økonomiske politik er og bliver regeringens og folketingsflertallets.

Så har jeg et par bemærkninger til udenrigsministeren — nu skal jeg lige vente et lille øjeblik, til hr. Bernhard Baunsgaard er færdig med at tale med udenrigsministeren, så er det nemlig lettere for udenrigsministeren at lytte til, hvad der bliver sagt. (*Udenrigsministeren* [Poul Hartling]: Det vil jeg meget gerne!). Jeg vil gerne sige til udenrigsministeren, at jeg kan i og for sig være enig i meget af det, ministeren sagde i sit svar til mig. Men jeg synes ikke, ministeren skal føre diskussionen på det grundlag, at

han taler om eller antyder, at vi har forsøgt en konkurrence på følelser og store ord med det, jeg sagde i min ordførertale. Hvis ministeren vil gøre sig den ulejlighed at læse det igennem, jeg sagde, eller kan huske, hvad det var, jeg sagde, vil ministeren også erkende, at der var ingen appel til følelser, og der var ingen store ord, der kunne opfattes som overdrevne udtryk for en særlig socialdemokratisk udenrigspolitik.

Jeg gav udtryk for, at vi på visse punkter var uenige, og jeg synes, at ministeren også skulle have undladt sin bemærkning om reklameinitiativer. Jeg forstår selvfølgelig godt, at hvis man ikke selv har taget så mange initiativer, kan man være fristet til at bruge udtrykket reklameinitiativer over for andre. Men det er jo en forkert måde at vurdere tingene på. Jeg tror heller ikke, ministeren virkelig mente det, han sagde. Det tror jeg virkelig ikke. Jeg tror såmænd så godt, så godt om udenrigsminister Poul Hartling.

Jeg er enig med udenrigsministeren, når han siger, at Danmark har en god position. Det er også klart, at den gode position, som Danmark har, skal vi naturligvis ikke sætte over styr ved at inkludere os på udenrigspolitiske aktioner, som ikke har noget virkeligt formål, og som kun kan være egnede til måske at skabe efterfølgende vanskeligheder for dem, vi ønsker at hjælpe, og måske endda for os selv. Men jeg må fastholde som mit synspunkt — og så kan vi diskutere, hvordan vore temperamenter er — og jeg tror, det er en almindelig opfattelse i mit parti, at det er, ligesom det har knebet lidt med, skal vi sige initiativerne fra den nuværende regerings side.

Så vil jeg gerne gøre en bemærkning til den fg. finansminister. Jeg må sige, at jeg forstår ikke finansministerens mod, når finansministeren — har jeg forstået på vore udvalgsmedlemmer — tilbød at indgå et forlig vedrørende udskrivningsloven og ville gå ned fra 95 til 92 pct. eller eventuelt 91 pct. For nu hørte vi ministeren sige, at 91 pct. er ikke forsvarligt og rigtigt. Nu